

La decepció Mas

Encara no fa un any que el senyor Mas és President de la Generalitat. La seva elecció va provocar en molts ciutadans sentiments d'il·lusió i esperança.

Finalment s'havia acabat el mal son del tripartit i podríem veure com el Govern acomplia el gran compromís que va prendre amb tots els ciutadans durant la campanya electoral i els dos anys de precampanya que la precediren: el Pacte Fiscal; un nou sistema de finançament per Catalunya que naixeria de l'exercici del que en van dir "el dret a decidir".

El nou mètode promès pel Govern entrant era tan bo que s'obtindrien uns resultats equivalents al concert basc! Ens dotaria de tant de diner fresc que permetria que els catalans passéssim amb un cert confort, o com a mínim aixoplugats, la tempesta de la crisi econòmica.

Ja ha passat gairebé un any de la investidura del senyor Mas i del tal Pacte Fiscal només n'hem sentit el nom. No hi ha pacte, ni hi ha més diners a la caixa. Només contemplem com cada vegada hi ha més famílies catalanes que pateixen, empreses que tanquen i serveis públics que es deixen de donar, o es donen de forma insatisfactòria, i els sous, dels que en tenen, que baixen i baixen per acord del Govern de la Generalitat.

Tots ho veiem, els ciutadans d'aquest país estem pitjor del que hem estat mai en els últims trenta anys, i també estem molt pitjor que quan vàrem escollir majoritàriament el senyor Mas perquè ens governés.

S'acaba el temps. El President Mas i el seu Govern dels millors ja no poden dilatar més la presa de la Gran Decisió. Ha arribat el moment d'escollir entre seguir submergint cada dia el cap d'uns quants milers de catalans sota l'aigua per veure fins on aguantem, o fer el que s'espera d'un polític d'estat: plantar-se davant Madrid per defensar els drets i el benestar dels ciutadans que el varen escollir com a President, i dir PROU.

Què creieu que hauria fet el President Pujol?

Roger Granados

Membre de la Junta Nacional de Reagrupament

Una passa ferma

Per primer cop en uns quants anys, l'independentisme català comença a sumar a escala nacional

Hem fet una passa ferma. Hem tancat una coalició entre Reagrupament, ERC i independents, com ara jo mateix, per anar en una llista conjunta a les eleccions espanyoles del 20 de novembre. La certesa que ens encaminem en la bona direcció és un motiu de joia; per primer cop en uns quants anys, en massa anys, l'independentisme català comença a sumar a escala nacional. Això, unit a la renovació a fons que s'ha emprès amb èxit i entusiasme dins d'ERC, ofereix motius per pensar que estem fent un gir cap amunt. Ens n'hem de felicitar, no només a l'interior de les formacions implicades, sinó jo diria que fins i tot al país en general, perquè una força en ascens que defensi

amb nitidesa la llibertat nacional i la justícia social és, sens dubte, una necessitat. Cal afegir que, amb independència dels resultats, s'han pogut celebrar converses ben cordials i apropaments entre totes les forces que defensen al seu programa la consecució d'un estat propi. Això tot sol, el fet que parlem uns i altres, ha estat un gran pas endavant, que fa tot just uns mesos semblava impensable. Som en el bon camí. A tots els que vulgueu caminar cap al somni, amb els peus a terra i la mirada ben lluny, una abraçada ben forta. Perquè el demà, no ho dubtem mai, pertany a les persones amb ales.

Alfred Bosch

Candidat de la coalició Catalunya, sí

Estratègia ben clara, resposta contundent

L'estratègia de l'estat del qual formem part, encara, del qual som, cada vegada més, una comunitat autònoma de règim comú, és ben clara. Afeblir la nostra consciència nacional, ofegar-nos econòmicament i recordar-nos, a cop de sentència, la nostra qualitat de súbdits.

Pel que fa a la llengua, peça clau d'identitat nacional, factor de convivència i de progrés cultural i econòmic, darrerament no ens donen treva. Obstinadament, intenten que el català passi a ser, a Catalunya, una llengua de segona, subordinada a la llengua de l'estat, en tots els àmbits. Hem de ser bilingües, diuen. Doncs, no. Nosaltres no hem d'aspirar a ser bilingües, el nostre objectiu és aconseguir que els joves coneguin bé i puguin usar com a eines de comunicació, com a mínim, tres llengües. Fa molt de temps que els sociolingüistes donen arguments suficients per deixar clar que el bilingüisme, quan hi ha dues llengües en contacte i una d'aquestes llengües té la força d'un estat al darrere i un desequilibri galàctic pel que fa la nombre de parlants, pot ser només transitori i que acaba, irremeiablement, amb la substitució lingüística. Ja ho diu la saviesa popular "El peix gros es menja el petit".

Fins ara l'escola catalana, malgrat totes les mancances que té, ha fet possible que l'alumnat, en acabar l'escolaritat obligatòria, fos competent en, com a mínim, dues llengües, català i castellà. Les avaluacions

per Teresa Casals

Filòloga. Membre de la Plataforma per la Llengua i de la Junta de Rcat

internes i externes demostren que el coneixement del castellà que té un jove de Riudoms, per exemple, és molt semblant al que té un noi o una noia de Ciudad Real. És igual. Hem d'entendre, d'una vegada per totes, que el que realment preocupa l'estat no són els coneixements de castellà que pugui assolir l'alumnat a Catalunya, el que no volen, de cap manera, és que el català arribi a ser la llengua comuna a Catalunya. Aquesta és la qüestió.

La sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut, en relació amb la llengua, va crear jurisprudència i va desencadenar una sèrie de sentències que posen en perill la continuïtat de l'escola catalana. La resposta de la societat civil catalana va ser la creació de la plataforma Somescuela formada per més de 30 entitats que representen la majoria del poble català. A primers de setembre, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va emetre l'última sentència, per ara, en contra del nostre sistema educatiu. La resposta ha estat contundent. El primer dia de curs, el dia 12 de setembre, les places de les ciutats i pobles de Catalunya es van omplir a vessar per donar suport al Manifest a favor de l'escola catalana i el dia 21 de setembre, dia europeu de les llengües, les escoles van fer actes a favor de la llengua i, a l'Aula Magna de la Universitat de Barcelona es va desenvolupar un acte acadèmic per exposar, una vegada més, els avantatges pedagògics del nostre model d'escola. Més de 100 ajuntaments han aprovat la Moció a favor de l'escola catalana i fa pocs dies el Parlament de Catalunya va donar suport a la continuïtat de la metodologia de la immersió a les nostres escoles.

Estem en ple pols amb l'Estat per defensar els nostres drets lingüístics. Al mateix temps que defensem aquests drets, volem deixar ben clar que volem ser lliures per organitzar el nostre present en funció del futur al qual aspirem.

Carta des de Luxemburg

Projecció exterior en temps de crisi

El nostre futur depèn de saber projectar-nos, de saber vendre les nostres capacitats econòmiques i intel·lectuals i també de saber preservar el capital humà a l'exterior

Parlar de projecció exterior de Catalunya en temps dits 'normals' era, i ha estat sempre, complicat. Atribuir recursos recaptats a partir dels impostos dels catalans residents a Catalunya a delegacions, oficines de promoció, lectorats universitaris, comunitats catalanes de l'exterior o ONG pel desenvolupament situades, a vegades, a milers de kilòmetres de Catalunya apareix com una opció discutible quan qualsevol pot afirmar que al territori de Catalunya hi ha necessitats socials o de qualsevol tipus que no estan satisfactòriament cobertes. Catalunya no és, però, una regió autosuficient en termes de capacitat financera per a crear una infraestructura econòmica que produeixi prou riquesa per a atendre totes les seves necessitats socials. Ni tan sols en un escenari de plena sobirania econòmica i política podríem considerar-nos autosuficients.

La necessitat doncs d'atreure inversió estrangera cap a Catalunya i la necessitat de facilitar l'exportació dels nostres productes industrials o culturals no hauria de ser discutida per ningú. En un món extremament competitiu, això depèn de la creació d'un marc favorable per a l'economia del coneixement a casa nostra,

però, sobre tot, de la capacitat de 'vendre' Catalunya com un territori atractiu i com un productor solvent i innovador. Cal un treball de base i directe amb governs, empreses, universitats i tota mena de centres de decisió arreu del món. Els anteriors Governos de Catalunya van tenir una gran intel·ligència i capacitat d'anticipació a l'hora de crear una infraestructura exterior. La creació de les delegacions exteriors del Govern, la creació de la xarxa d'Acci10 pel suport a la promoció comercial, l'extensió de la xarxa de lectorats universitaris, la creació de l'Institut Ramon Llull i el suport a les comunitats catalanes de l'exterior han estat instruments que ha costat anys crear i consolidar, tant sota les governs de Jordi Pujol com durant els anys del tripartit. Ara resulta molt fàcil desfer-ho tot en menys

d'un any de legislatura i després costarà novament molts anys refer-ho.

Qui cregui que es pot estar mà sobre mà esperant inversors estrangers, compradors de les nostres exportacions o institucions internacionals o Governos que acceptin i reconeguin que Catalunya té una personalitat nacional i pensí que 'ja vindran ells' simplement no sap en quin món viu. Res d'això no arriba espontàniament. Cal un treball constant i coordinat a l'exterior per obtenir resultats. Cal acceptar que competim amb tothom i contra tothom en l'econòmic o universitari i que en, en el pla polític, ningú no regala reconeixements nacionals.

Cal una bona infraestructura per a la nostra projecció exterior, tant la pública com la que es deriva de la societat civil catalana a l'exterior (tant de les comunitats catalanes de l'exterior organitzades com dels milers de catalans treballant en empreses o institucions estratègiques). Cal dedicació i convicció. Cal consciència de país. Cal una bona preparació tècnica per a convèncer inversors, compradors o al món polític d'arreu. Evidentment l'estructura

Continua a la pàgina 3

Independèntisme al món

L'ONU o els Estats Units?

Al marge del posicionament que cadascun dels independentistes pot tenir respecte al conflicte israelianopalestí, o arabopalestí, és evident que, els darrers dies, el president de l'Autoritat Palestina, Mahmud 'Abbas, ha atret damunt seu una importantíssima atenció mediàtica mundial. Només això ja és un èxit. Molts catalans i catalanes ara es deuen considerar uns "petits experts" en els mecanismes de funcionament de l'Assemblea General de l'ONU, on assisteixen, en principis, els seus 193 estats membres. I això, què voleu que us digui, és sempre interessant.

Tanmateix, des d'un posicionament estratègic, penso que ens hauríem de fer la següent pregunta: quina via sembla més adient, la de l'ONU o la d'apel·lar directament als Estats Units?

Els Kosovars, per exemple, van recórrer sense cap complex a la via nord-americana, per assolir la seva victoriosa independència.

És evident que tant la via de l'ONU, com la dels Estats Units presenten pros i contres. Vegem-los sintèticament:

La via de l'ONU té com a punts forts que, si es treballa correctament, es pot aconseguir el suport abassegador de la

comunitat internacional, i això dóna una legitimitat enorme i tenir amics quasi bé a cada cantonada.

Per contra, és un procés llarg i sovint acaba en el Consell de Seguretat, on un dels cinc països amb poder de veto ho pot engegar tot en orris. Però, per altra banda, si no ho fa, l'èxit està assegurat i el nou estat membre entrarà per la porta gran.

L'altra via és la dels Estats Units. Aquesta planteja també pros i contres. Els pros són que, si comptes amb el suport dels Estats Units, ben probablement no hi haurà res que t'aturi, perquè, a hores d'ara i encara, és de llarg la primera potència mundial.

La contra és que la política nordamericana

és mal vista per una part important de la resta d'estats del món, i això dificulta que el candidat a ser reconegut compti amb un suport important més enllà dels mateixos Estats Units.

La conseqüència és que, com passa a Kosovo, el país accedeixi a la independència efectivament, però, si més no durant un determinat període de temps, no aconseguirà de cap manera ser reconegut membre de l'ONU per les altres potències i els seus aliats. Això el situa en una mena de llimbs diplomàtic.

Com podeu veure, dues realitats ben diferenciades. L'una garanteix un reconeixement molt majoritari, però lent en el temps.

L'altra és molt més eficient en el curt termini, però pot comportar que les querelles s'eternitzin amb el pas del temps, i no s'acabi de fer net.

Penso que la resposta a aquesta dicotomia s'ha de basar en cada cas concret, i particularment si la nació que accedeix a la independència es pot permetre el luxe de deixar o no deixar passar el temps.

Ara només cal aplicar-la al cas català.

Josep Sort

Ve de la pàgina 2

que ha de donar suport a aquest treball ha de ser racional, com menys costosa millor i preservant la millor relació cost/eficàcia. Això vol dir justificar molt bé les decisions sobre bases objectives analitzades i dialogades. Tot el contrari del que s'ha fet quan s'han reduït els pressupostos de cooperació al desenvolupament (en un 55%) o els de les comunitats catalanes de l'exterior (en un 44%) i tot el contrari del que es farà amb l'anunciat tancament de delegacions del Govern a l'exterior, fruit de la necessitat del Govern de suports parlamentaris i no de veritables anàlisis en termes de cost/eficàcia.

La tremenda hostilitat amb què la premsa espanyola i molts agents econòmics espanyols reben l'existència d'una política o una projecció exterior pròpies de Catalunya no ve només motivada per una anticatalanisme atàvic sinó també, i moltes vegades sobre tot, per la necessitat de minimitzar o anul·lar un competidor en l'escena econòmica, científica o cultural internacional. Massa gent a Catalunya es mostra irresponsablement comprensiva amb els arguments espanyols contra la política exterior de Catalunya sense comprendre tot el que s'hi amaga, moltes vegades, en aquestes ofensives mediàtiques implacables.

En definitiva, el nostre futur depèn també de saber projectar-nos, de saber vendre les nostres capacitats econòmiques i intel·lectuals i també de saber preservar el capital humà que representen els nostres residents a l'exterior. Ens hi va el futur.

Antoni Montserrat Moliner

20 de novembre: Eleccions multinacionals

Anunciades amb molta més antelació del que és habitual, el 20 de novembre se celebraran eleccions al Congrés de Diputats i al Senat de l'Estat espanyol.

Aquestes seran unes eleccions multinacionals, atès el fet que hi participaran quatre nacions diferents en els comicis.

Els grans partits espanyols intenten fer desaparèixer les realitats nacionals de les eleccions i el seu màxim interès és, simplement, captar el major nombre de vots possibles en clau espanyola a les nacions no espanyoles. Fins i tot, és un clàssic la reaparició d'antics presidents del govern espanyol per a captar vots per, l'endemà de les eleccions, desaparèixer una altra vegada i continuar gaudint de la seva daurada jubilació.

Les quatre nacions de l'Estat espanyol, una vegada constituïdes les cambres legislatives, tenen durant la legislatura una visibilitat pràcticament nul·la.

Les llengües pròpies de les quatre nacions no es poden utilitzar al Congrés de Diputats, el Parlament per excel·lència, atès que la funció del Senat és gairebé simbòlica.

No poder utilitzar el català en les intervencions al ple del Congrés significa una submissió clara a la nació espanyola que rebutja altra manera de comunicar-se que no sigui el castellà o espanyol.

Quan, seguint debats al Congrés, escolto a algun dels diputats representants de Catalunya intentar utilitzar el català i al president del Congrés tallant immediatament la possibilitat d'expressar-se en la nostra llengua pròpia sento una gran indignació. Però alhora, i no és una contradicció, sento un gran alleujament perquè la tercera màxima autoritat de l'Estat espanyol ens està dient i reconeixent públicament que els catalans, que tenim en la llengua el nostre més clar símbol d'identitat, no som espanyols.

Montserrat Tudela

Reagrupament Independentista

En la mort de Ramón Amigó i Anglès

Volem tenir un record especial per en Ramon Amigó i Anglès, associat a Reagrupament, Creu de Sant Jordi, membre de l'Institut d'Estudis Catalans i un dels experts més reconeguts en l'àmbit de la toponímia catalana que el dilluns dia 12 de setembre, als seus 86 anys, encara va anar a la concentració a favor de l'escola catalana davant de l'Ajuntament de Reus. Va morir quatre dies més tard. Des de "La Veu" expressem el més sincer condol a la família i amics.

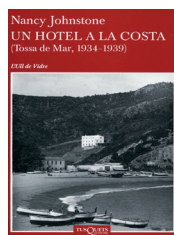
Llibres recomanats

Secció a cura de Pere Torra

Dues sorpreses literàries d'aquest 2011

Una altra solitud. Jaume Genís, Acontravent 2011

A Contravent va publicar a la primavera un llibre curiós que ha resultat una sorpresa ben agradable. Es tracta d'una novel·la molt ben escrita, estructurada en forma de dietari, en què el seu protagonista –embrancat en un estudi sobre Eugeni d'Ors– no para de rellegir, sobretot, *Solitud*, de Víctor Català. La novel·la de Genís n'és una mena de reelaboració i actualització, tot i que, de fet, hi té poc a veure. En conserva, això sí, l'afinitat entre els personatges principals i un entorn muntanyenc i isolat que condiciona la perípècia narrativa. L'obra de Genís, però, en canvia radicalment tant el punt de vista com la veu. A *Una altra solitud* som davant d'un dietari escrit en primera persona pel personatge equivalent al pastor, ara un estudiós de d'Ors, en lloc de la narració omniscient centrada en la Mila (Milena en la novel·la del segle XXI). A més, Genís incorpora amb habilitat abundants reflexions estètiques al voltant de característiques dicotòmies en l'art, la majoria ben vives en el moment de publicació de l'obra de Víctor Català: dionisiac vs. apol·lini; modernisme vs. noucentisme; romanticisme vs. classicisme; Maragall vs. d'Ors; Tàpies vs. Picasso, etc. L'autor, a més, no s'està d'esmenar el final de *Solitud* i, per a

la seva novel·la, en proposa un –que no revelarem– de molt més agosarat. De fet, ens atrevim a suggerir que, entre les lectures obligatòries de Batxillerat, seria molt més assequible i profitós per als joves d'avui aquesta "revisitació" de *Solitud*, que no pas la gran novel·la de Caterina Albert, obra magnífica, però que conté massa barreres lingüístiques i temàtiques per al lector comú del segle XXI.

Un hotel a la costa (Tossa de Mar, 1934-1939). Nancy Johnstone. Tusquets Editors

Una altra obra molt interessant i encara més sorprenent és la publicada per Tusquets, que –amb bon criteri– aplega en un sol volum dues novel·les de Nancy Johnston, una anglesa que es va embrancar amb el seu marit, un destacat periodista, en l'aventura d'obrir un hotel a Tossa de Mar l'any 1934. Com explica Miquel Berga, que n'ha estat curador i traductor, el llibre "comença amb la descoberta del

paradís blau que acaba amb la tràgica fugida d'un paradís perdut". Les vicissituds de l'hotel i els seus propietaris transcorren en paral·lel a la trista història del nostre país en el període que va del 6 d'octubre de 1934 –amb la proclamació de l'Estat català per Companys i l'empresonament de tot el Govern– fins al final de la guerra civil i l'inici de l'exili.

La primera part és lluminosa i divertida, i se centra a descriure la il·lusió del projecte de construcció de l'hotel, el xoc cultural d'uns britànics amb la població d'un petit poble mariner, la vida dels primers turistes de la Costa Brava i de la colònia d'artistes i intel·lectuals que es van trobar a Tossa, etc. La segona part canvia de to al compàs dels esdeveniments, dels quals els Johnstone no es desentenien, sinó que col·laboren amb la Generalitat republicana i acaben acollint una colla de nens refugiats camí de l'exili. Amb ironia, el professor Berga, un dels nostres màxims especialistes en George Orwell, expressa que el fet que aquest llibre "hagi tardat més de setanta anys a ser publicat projecta una curiosa llum sobre la història cultural d'aquest país". Sense voler esmenar-lo, a nosaltres no ens sembla gens curiós si tenim en compte la nostra evolució històrica i la subordinació en què encara es troba el nostre país.

Humor

Lluís Boet

